

bet med, og hvad vi have at forsvare den med, og hvorvel jeg vil indrømme, at den har sine Skrøbeligheder, som en Fæstning, der er 30 Aar gammel, nødvendigvis maa have i vore Dage — en Fæstning, som uden aldrig er bleven fuldført efter den Bevilling, som oprindelig blev givet — kan jeg dog paa ingen Maade betegne den som Ungenting værende til. I Guds Navn, blive vi angrebne, saa er jeg sikker paa, at der vil blive slaaet ganske godt fra denne Søbefæstning, og den Fjende, som angriber den, vil i alt Fald faae at vide, at der endnu er danske Mænd paa de gamle Søforter, lige saavel som der var danske Mænd paa de gamle Blokfløje 1801.

Hvad endelig angaar det ærede Medlems Frygt for, at politiske Hensyn skulde gjøre sig gjældende i Tilfælde af Bataille, at Besætningen paa disse Forter skulde føle sig brøstholden ved at staa paa Forterne og betjene sig af Kanoner, som ikke vare blevne bevilgede ad regulær Vej, da kan jeg slutte mig til, hvad den ærede Krigsminister udtalte i saa Henseende. Jeg tror ikke, at Soldaterne, naar der skydes paa dem med Kugler af den og den Rængde og den og den Tykkelse, egentlig vilde tænke paa, om det, de have at skyde med igjen, er provisoriske eller regulære Kanoner, eller om de Dækninger, de have at dække sig med mod Kuglerne, ere bevilgede provisorisk eller regulært. Den Slags Betragtninger er der ikke megen Tid til at anfille lige overfor Fjenden. Naar man staar lige overfor Fjenden, gjør man sit Bedste for at gjøre Fjenden al den Fortræd, man kan, og hytte sig selv, saa godt man kan, uden at hvigte sin Bligt, og saa er man glad ved at have noget Værn overfor Fjenden. Hvor saa Værnet er kommet fra, det kan man snakke om i Fredstid, men den Dag, Slaget staar, snakker man ikke om den Ting.

J. Pedersen: Jeg tror ikke, der er Anledning til at gaa ind paa en Undersøgelse af, hvad hele den store Landbefæstning vil koste. Det glædede mig at have hørt den Erkjendelse udtalt baade fra den ærede Ordførers og endnu stærkere fra den høitærede Ministers Side, at dette er Begyndelsen, og Begyndelsen kræver nødvendigvis en Fortsættelse. Der er altsaa ikke gjort noget Forsøg paa at faae Folk til at staa sig tiltaals med, at man kan bygge denne Søbefæstning og blive staaende derved, nei, det er navnlig af den ærede Minister tilstrækkelig tydelig fremhævet, at det vilde være meningsløst ikke at tage Landbefæstningen med. Dernæst sagde den ærede Ordfører, at det var en ganske overflødig Frygt, at dette

skulde ske provisorisk, thi det vilde vare syv Aar og koste 15 Millioner. Sa, jeg synes dog ikke, at den ærede Krigsminister fandt dette saa rent usandsynligt. Desuden maa jeg oprigtig tilstaa, at jeg ikke ser, hvad Forskjel der er mellem at paabegynde et Foretagende, der skal vare i syv Aar og koste 15 Millioner, og at paabegynde andre provisoriske Anlæg, der ganske vist kun skulle vare et Par Aar og kun koste et Par Millioner; nogen væsentlig Forskjel derimellem kan jeg ikke se. Efter at den Theori er opfundet, at Regjeringen selv kan give Love, som den ene af Rigsdagens Afdelinger ikke billiger, og at Rigsdagen derefter er forpligtet til Aar for Aar at bevilge de Udgifter, de medføre, jaalænge de bestaa — efter at denne Theori er opfundet, ser jeg ikke, at der er Noget i Veien for, at man ad provisorisk Vej ligesaa godt kan gennemføre dette Forslag som saa meget Andet. Hvad endelig angaar Spørgsmaalet, hvilken Betydning det kan have for Forsvaret, om en saadan Fæstning er anlagt provisorisk eller paa, hvad jeg vil kalde lovlig Maade, da tror jeg, at hverken den ærede Ordfører eller den ærede Minister har forstaaet mig. Min Opfattelse er den, at dersom vi i kommende Tider skulde komme til at forsvare en provisorisk anlagt Befæstning i Kjøbenhavn, naar den var fuldstændig gennemført, da tror jeg, at det danske Folk forinden vil være saa lammet ved Tabet af sin Frihed — og en saadan Fæstnings Gjennemførelse imod dets udtrykkelige Villie er jo ensbetydende dermed — at det daarligt vilde egne sig til at forsvare noget som helst Slags Fort.

Ordføreren (Blom): Ja jeg tror egentlig ikke, at de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører for Mindretallet, trænge til nogen meget vidtløftig Gjendrivelse fra min Side. Han bortforklarede jo, som det synes, en Del af, hvad han tidligere bemærkede. Det kom mig for, at hans Ytringer for om de sørgelige Virkninger, som Fæstningens provisoriske Anlæg vilde have paa Forsvaret, ikke ganske stod i Samklang med, hvad han nu har anført. Han mente nu, at det vilde være den almindelige Indvirkning af den Opgivelse af det konstitutionelle Liv her i Landet, som jo ganske vist vilde være Tilfældet, hvis vi blev ved i en Uendelighed at leve paa provisoriske Love, at det vilde være den almindelige Indvirkning, som ganske i Almindelighed vilde svække Nationens Modstandskraft. Det er en Paastand, som jeg for min Del skal lade staa ved sit Værd. Jeg tror ikke paa denne Sammenhæng mellem de politiske Forhold